

การใช้ข้อมูลสารสนเทศจากการทำบัญชีครัวเรือนเพื่อวางแผนการเงินส่วนบุคคล

Using the Household Accounting Information for Personal Financial Planning

อนุธิดา ประเสริฐศักดิ์*

บทคัดย่อ

จากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า ครัวเรือนมีหนี้สินสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเกิดจาก 3 สาเหตุหลัก ได้แก่ 1) การไม่มีความรู้พื้นฐานทางการเงินที่เพียงพอ 2) ทศนคติต่อการใช้เงินที่ไม่ถูกต้อง และ 3) การเข้าถึงแหล่งเงินได้ง่าย ดังนั้นครัวเรือนต้องตระหนักและเห็นความสำคัญของการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล โดยให้ทำบัญชีครัวเรือนเพื่อสรุปรายรับ รายจ่าย เงินสดคงเหลือ สินทรัพย์ และหนี้สินส่วนบุคคล และนำข้อมูลสารสนเทศจากการทำบัญชีครัวเรือนมาวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลอันจะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายทางการเงิน 4 ประการ ได้แก่ 1) การวางแผนการเงิน เพื่อป้องกันผลกระทบจากเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน 2) การวางแผนการเงินเพื่อความมั่นคงของชีวิต

3) การวางแผนการเงินเพื่อสร้างความมั่งคั่ง และ 4) การป้องกันและบริหารความมั่งคั่ง ทั้งนี้แต่ละบุคคลอาจจะกำหนดเป้าหมายทางการเงินแตกต่างกันตามสภาพทางการเงินของตนเอง

การวางแผนการเงินได้นำหลักวงจรคุณภาพมาใช้กำหนดขั้นตอนในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล กำหนดแนวทางการนำข้อมูลสารสนเทศจากการทำบัญชีครัวเรือนมาใช้ วางแผนการเงินส่วนบุคคลซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) การวางแผนเกี่ยวกับเงินสดและสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่อง 2) การวางแผนเกี่ยวกับเครดิตส่วนบุคคล 3) การวางแผนเกี่ยวกับการประกันชีวิตและสุขภาพ 4) การวางแผนเกี่ยวกับการลงทุนของบุคคล และ 5) การวางแผนการเงินสำหรับการปลดเกษียณ

*อาจารย์ประจำหลักสูตรบัญชีบัณฑิต คณะบัญชี ธุรกิจและมัลติมีเดีย มหาวิทยาลัยคริสเตียน

Abstract

The economic and social survey of households of National Statistical Office found that the average household income and expense are higher per month. As a result, the household debt increased steadily until now which is due to three main reasons: (1) lack of financial knowledge (2) attitudes towards spending money improperly and (3) access to money source easily. Thus, a household must realize the importance of personal financial planning. The households do household accounting in order to summarize personal income expense balance assets and liability. Then take the household accounting to plan the personal finance which will lead to the achievement of financial goals as follow: (1) the financial

planning for Security (2) the financial planning for stability of life (3) the financial planning for wealthy, and (4) the protection and wealth management. Thus, the person may be set financial goal varies according to their financial status.

Personal financial planning has taken the quality cycle to set the personal financial planning step. This can set guidelines on household accounting information to personal financial planning, which can be divided into five areas: 1) planning for the cash and liquidity assets 2) planning on personal credit 3) planning for the health insurance and 4) planning on personal investing, and 5) financial planning for retirement.

บทนำ

เงินถือเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต เพราะเงินเป็นสื่อกลางที่ใช้ในการแลกเปลี่ยนเพื่อให้ได้มาซึ่งปัจจัยสี่ นอกจากนี้สังคมไทยในปัจจุบันยังเต็มไปด้วยกระแสวัตถุนิยม ส่งผลให้คนไทยใช้จ่ายฟุ่มเฟือยจนก่อให้เกิดภาวะหนี้สินสูงขึ้นในสังคมไทย ซึ่งปัญหาเหล่านี้เกิดจากพฤติกรรมทางการเงินของคนไทยที่ไม่มีวินัยทางการเงินและขาดการวางแผนการเงิน ดังนั้นเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวทุกคนต้องตระหนักและให้ความสำคัญกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล โดยทำบัญชีครัวเรือนและนำข้อมูลสารสนเทศที่ได้จากการทำบัญชีครัวเรือน ได้แก่ รายรับ รายจ่าย เงินสดคงเหลือสินทรัพย์ และหนี้สิน มาใช้ในการวางแผน

การเงินส่วนบุคคล ทั้งนี้สามารถกำหนดแนวทางการนำข้อมูลสารสนเทศทางการบัญชีครัวเรือนมาใช้ในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลได้เป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) การวางแผนเกี่ยวกับเงินสดและสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่อง 2) การวางแผนเกี่ยวกับเครดิตส่วนบุคคล 3) การวางแผนเกี่ยวกับการประกันชีวิตและสุขภาพ 4) การวางแผนเกี่ยวกับการลงทุนของบุคคล และ 5) การวางแผนการเงินสำหรับการปลดเกษียณ ซึ่งหากครัวเรือนปฏิบัติได้ตามแผนการเงินที่กำหนดไว้ จะทำให้ครัวเรือนมีหนี้สินครัวเรือนลดลงหรือไม่มีหนี้สิน และเพิ่มความมั่นคง และมั่นคงทางการเงินให้แก่ครัวเรือนในอนาคตด้วย

ปัญหาการเงินของคนไทยในปัจจุบัน

ข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ของสำนักงานสถิติแห่งชาติระหว่างปี พ.ศ. 2558 พบว่า ครัวเรือนมีหนี้สินประมาณ 10.4 ล้านครัวเรือน หรือร้อยละ 49.1 ของครัวเรือนทั้งประเทศไทย (ประมาณ 21 ล้านครัวเรือน) โดยมีจำนวนหนี้สินเฉลี่ย 156,770 บาทต่อปีต่อครัวเรือน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการก่อหนี้เพื่อใช้ในครัวเรือน และพบว่าจำนวนหนี้สินในระบบเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ.2556 คือร้อยละ 36.7 เป็นร้อยละ 41.3 และจำนวนหนี้สินนอกระบบเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ.2556 คือร้อยละ 36.4 เป็นร้อยละ 42.2 (www.nso.go.th)

ทั้งนี้ นโยบายการกระตุ้นเศรษฐกิจของภาครัฐและเอกชน ไม่ว่าจะเป็นการเปิดการค้าเสรี การปล่อยสินเชื่อให้แก่ครัวเรือน และการเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ส่งผลให้ภาคครัวเรือนประสบกับปัญหาหนี้สินที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากปี พ.ศ. 2549 ที่มีปริมาณหนี้สินเฉลี่ย 116,585 บาทต่อปีต่อครัวเรือน เพิ่มขึ้นเป็น 156,770 บาทต่อปีต่อครัวเรือนในปี พ.ศ. 2558 โดยกรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ มีหนี้สินเฉลี่ยมากกว่า 400,000 บาท และมากกว่าร้อยละ 40 ของหนี้สิน นำไปซื้อหรือเช่าซื้อบ้านและที่ดิน ในขณะที่จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ ส่วนใหญ่มีหนี้สินไม่เกิน 200,000 บาท และมากกว่าร้อยละ 40 นำไปใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคในครัวเรือน ส่วนครัวเรือนในภาคเหนือมีหนี้สินเฉลี่ยไม่เกิน 200,000 บาท ส่วนใหญ่นำไปใช้เพื่อการเกษตรและทำธุรกิจที่ก่อให้เกิดรายได้ (<http://money.kapook.com/view128400.html>) จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นว่าครัวเรือนประสบปัญหาหนี้สินเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าครัวเรือนจะมีรายได้เฉลี่ยสูงขึ้นก็ตาม เพราะค่าใช้จ่ายเฉลี่ยก็สูง ตามไปด้วย อันเนื่องมาจากภาวะเงินเฟ้อและค่าครองชีพที่สูงขึ้น

ถึงแม้ว่าที่ผ่านมาประเทศไทยจะมีการตื่นตัวให้ความรู้แก่ประชาชนในเรื่องของการจัดการทางการเงิน แต่จากผลการวิจัยของสถาบันคีนันแห่งเอเชียในโครงการ "คนไทยก้าวไกล ใส่ใจการเงิน" โดยการสนับสนุนของธนาคารซีทีบีแบงก์ พบว่าหนี้สินครัวเรือนของประเทศไทยเติบโตรุนแรง ซึ่งเกิดจาก 3 สาเหตุหลัก ได้แก่ (<http://www.komchadluek.net/detail/20150305/202439.html>)

1) ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการเงิน ไม่ว่าจะเป็นการออมเงิน การจัดการความเสี่ยง ผลักดันหนี้ทางการเงิน และการลงทุน

2) ทศนคติต่อการใช้เงินที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจเกิดจากสื่อและลัทธิบริโภคนิยม ส่งผลต่อการตัดสินใจเรื่องเงิน ทำให้ขาดความระมัดระวังและขาดการวางแผนการใช้จ่าย

3) เข้าถึงแหล่งเงินได้ง่าย ทั้งจากบริการสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ รวมทั้งมีแหล่งเงินอื่นๆ เช่น สหกรณ์ กองทุนหมู่บ้าน และสินเชื่อบริษัทเอกชน ที่ส่งเสริมให้ประชาชนมีพฤติกรรมการกู้ยืมเงิน โดยมีการประชาสัมพันธ์ให้รู้สึกว่ายืมง่าย ด้วยอัตราดอกเบี้ยขั้นต่ำ หรือจ่ายคืนเงินต้นต่ำ เป็นต้น

จากผลการประเมิน พบว่า กลุ่มประชากรที่มีระดับความรู้ทางการเงินน้อย และมีแนวโน้มหนี้สูง ได้แก่ 1) กลุ่มแรงงานรับจ้างมีรายได้น้อย 2) กลุ่มเกษตรกร และ 3) กลุ่มนักเรียนและนักศึกษา ซึ่งทั้ง 3 กลุ่มนี้ ถือเป็นฐานประชากรหลักของประเทศ ด้วยสัดส่วนต่อประชากร 38%, 24% และ 18% ตามลำดับ (<http://www.komchadluek.net/detail/20150305/202439.html>) ซึ่งปัญหาที่พบจากประชากรกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสจะเป็นหนี้ คือ ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการเงิน ประกอบกับปัญหาการเข้าถึงสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ ทำให้เกิดการกู้ยืมเงินนอกระบบ และขาดความสามารถในการชำระเงินคืน เนื่องจากไม่เข้าใจถึงระบบการคิดอัตราดอกเบี้ย ส่งผลให้อัตราหนี้ครัวเรือนในประเทศไทยสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน

ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓ (กรกฎาคม - กันยายน) ๒๕๕๙

สรุปได้ว่าปัญหาทางการเงินของคนไทยในปัจจุบัน คือการก่อกวนหนี้สินครัวเรือน และไม่มีความสามารถจ่ายชำระหนี้ ซึ่งสาเหตุของปัญหาดังกล่าว เกิดจากประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งไม่ให้ความสำคัญในเกี่ยวกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล (Personal Financial Planning)

การวางแผนการเงินส่วนบุคคลเป็นกระบวนการหรือขั้นตอนของการจัดการทางการเงินที่นำไปสู่การบรรลุเป้าหมายของชีวิต เช่น การมีบ้านเป็นของตนเอง การออมทรัพย์เพื่อการศึกษาของบุตร การวางแผนสำหรับวัยเกษียณ เป็นต้น การวางแผนการเงินส่วนบุคคลจะครอบคลุมถึงแผนและกระบวนการวางแผนการเงินทุกด้านที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกิจกรรมทางการเงินของแต่ละบุคคล เช่น การวางแผนเงินออมเพื่อวัยเกษียณ การวางแผนประกันภัย การวางแผนภาษี การวางแผนการลงทุน เป็นต้น รวมทั้งเป็นการจัดระเบียบการเงินของบุคคลเกี่ยวกับการจัดหาเงินและการใช้จ่ายเงินอย่างเหมาะสมเพื่อบรรลุเป้าหมายที่แต่ละบุคคลกำหนดไว้ (http://www.set.or.th/yfs/main/download/YFS2016_YFSCamp_Reading_FinancialPlanning.pdf)

เดวิดเบอร์รี่ ประธานบริษัทซิมเปิ้ลโจ (Simple Joe, Inc.) ผู้ผลิตซอฟต์แวร์ทางการเงิน ได้ให้แนวคิดพื้นฐานในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลเพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเงินมี 4 ประการได้แก่ (<http://www.kiatnakin.co.th/knowledge-detail.php?id=17>)

1) การวางแผนการเงินเพื่อป้องกันผลกระทบจากเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน (Security) เนื่องจากการดำเนินชีวิตของคนในปัจจุบันล้วนอยู่บนความเสี่ยงตลอดเวลา ซึ่งแต่ละคนมีความเสี่ยงไม่เหมือนกันจากการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน เช่น ความเสี่ยงจากการถูกเลิกจ้าง ความเสี่ยงจากการเกิดอุบัติเหตุ เป็นต้น ดังนั้นหากมีการวางแผนการเงินส่วนบุคคล จะช่วยให้ช่วยลดความเสี่ยงจากเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันได้ เช่น การทำ

ประกันชีวิต การประกันสุขภาพ และการประกัน การว่างงาน เป็นต้น

2) การวางแผนการเงินเพื่อความมั่นคงของชีวิต (Stability) คือ ไม่ใช้จ่ายเกินรายได้ที่มีอยู่ และไม่พยายามสร้างหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ตัวอย่างการใช้จ่ายมากกว่ารายได้ เช่น การซื้อสินค้าราคาแพงผ่านบัตรเครดิต โดยคาดว่าในอนาคตจะมีรายได้เพิ่มเพียงพอที่จะจ่ายชำระค่าสินค้าได้ ถือว่าเป็นการนำเงินออมในอนาคตมาใช้ล่วงหน้า ในทางตรงกันข้าม หากภาระหนี้สินที่มีอยู่เป็นหนี้สินที่จะก่อให้เกิดรายได้ในอนาคต เช่น ซื้อสังหาริมทรัพย์ด้วยวิธีการผ่อนชำระแล้วนำสินทรัพย์นั้นให้ผู้อื่นเช่า กรณีนี้ถือเป็นการลงทุนสำหรับการบริหารเงินเพื่อสร้างความมั่นคง

3) การวางแผนการเงินเพื่อสร้างความมั่งคั่ง (Growth) จะเกิดขึ้นหลังจากที่สามารถบริหารการเงินเพื่อป้องกันผลกระทบจากเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน และสร้างความมั่นคงให้แก่ชีวิตได้แล้ว โดยอาจจะเริ่มต้นจากการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการลงทุนในรูปแบบต่างๆ เช่น การลงทุนในกองทุน ตราสารเงิน พันธบัตรรัฐบาล หุ้น อสังหาริมทรัพย์ กองทุนรวมประเภทต่างๆ เป็นต้น โดยในช่วงเริ่มต้นของการลงทุนควรเริ่มลงทุนจากเงินจำนวนน้อย เพื่อประเมินว่ามีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด แล้วค่อยเพิ่มจำนวนเงินลงทุนขึ้นเพื่อความไม่ประมาท

4) การป้องกันและบริหารความมั่งคั่ง (Protection and Management) หลังจากที่มีการลงทุนประสบความสำเร็จแล้ว สิ่งที่ต้องปฏิบัติต่อไปคือการรักษาระดับความมั่งคั่งให้คงอยู่ต่อไปอย่างยั่งยืน ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น หน้าที่ปรึกษาทางการเงิน ให้มาดูแลการลงทุน การทำประกันอัคคีภัยสำหรับอสังหาริมทรัพย์ เป็นต้น

สรุปได้ว่า การวางแผนการเงินส่วนบุคคล เป็นการวางแผนการเงินเกี่ยวกับการจัดหาเงิน และการใช้เงินให้เกิดความสมดุล เพื่อป้องกันผลกระทบจากเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันจะเกิดขึ้น สร้างความมั่นคง และความมั่งคั่งทางการเงิน ทั้งนี้การวางแผนการเงินส่วนบุคคลต้องดำเนินการให้เป็นไปตามขั้นตอนตามหลักวงจรคุณภาพ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินที่กำหนดไว้

ขั้นตอนการวางแผนทางการเงิน

การวางแผนการเงินมีการนำหลักวงจรคุณภาพมาใช้กำหนดขั้นตอนในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้ (<http://www.kiatnakin.co.th/knowledge-detail.php?id=17>)

1) กำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ทางการเงิน การวางแผนการเงินควรสอดคล้องกับเป้าหมายชีวิต (Personal Goals in Life) โดยสามารถแบ่งออกเป็นเป้าหมายที่เกี่ยวกับเงิน (Financial Goals) ที่จะส่งผลให้ฐานะการเงินส่วนบุคคลมีการเปลี่ยนแปลง และเป้าหมายที่ไม่เกี่ยวกับเงิน (Nonfinancial Goals) กล่าวคือ บางครั้งเงินก็ไม่ใช่สิ่งที่บุคคลมุ่งหวังเสมอไป ทัศนคติ ความนึกคิด เกี่ยวกับครอบครัว สังคม ศีลธรรมและศาสนา อาจมีค่าสำคัญกว่าเงินก็ได้ เพราะบางคนถือว่า เงินไม่ใช่เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของชีวิต ทั้งนี้ การวางแผนชีวิตของบุคคลจะแบ่งเป็นแผนระยะสั้น (Short-term or current planning) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่อง และแผนระยะยาว (Long-term planning) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสร้างฐานะความมั่นคงของบุคคลในอนาคต

2) รวบรวมข้อมูลทางการเงินของตนเอง เพื่อใช้วางแผนการเงิน ซึ่งข้อมูลทางการเงินประกอบด้วย รายการทางการเงินและเอกสารทางการเงินต่างๆ เช่น สมุดเงินฝากธนาคาร ตั๋วสัญญาใช้เงิน สัญญาการกู้ยืมเงิน เงินเดือน รายได้เสริม ค่าใช้จ่ายต่างๆ เอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการลงทุน ทะเบียนรถ โฉนดที่ดิน กรมธรรม์ประกันชีวิต และกรมธรรม์ประกันภัย เป็นต้น ข้อมูลทางการเงินที่รวบรวมได้ถือเป็นข้อมูลขั้นพื้นฐาน สำคัญที่ใช้ในการวางแผนการเงิน โดยนำ ข้อมูลทางการเงินเหล่านี้จากการทำบัญชีครัวเรือน เพื่อประเมินสถานะทางการเงินของแต่ละบุคคล

3) วิเคราะห์และประเมินสถานะทางการเงินของตนเอง โดยนำข้อมูลจากการทำบัญชีครัวเรือน มาวิเคราะห์สถานะทางการเงินที่เป็นปัจจุบันของตนเองว่า มีฐานะการเงินอยู่ในระดับใด เพื่อประเมินว่าจะต้อง

หารายได้และเก็บออมเงินเป็นจำนวนเท่าใด จึงจะบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่กำหนดไว้ ซึ่งผลจากการประเมินสถานะทางการเงินสามารถแบ่งกลุ่มคนได้เป็น 3 กลุ่มหลัก ดังนี้ (www.codfa.org/private_folder/situation-money.doc)

3.1) กลุ่มที่มีรายได้น้อยกว่าค่าใช้จ่าย เป็นกลุ่มที่มีปัญหาทางการเงินในปัจจุบัน และมีแนวโน้มว่าปัญหาดังกล่าวจะทวีความรุนแรงขึ้นในอนาคต

3.2) กลุ่มที่มีรายได้เท่ากับค่าใช้จ่าย โดยภาพรวมแล้วอาจไม่มีปัญหาทางการเงินในปัจจุบัน แต่จะมีปัญหาในอนาคตเมื่อมีอายุมากขึ้น หรือเมื่อไม่มีรายได้แล้ว ซึ่งปัญหาดังกล่าวจะทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในอนาคต

3.3) กลุ่มที่มีรายได้มากกว่าค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีเงินออม โดยภาพรวมแล้วไม่มีปัญหาทางการเงินในปัจจุบัน ยิ่งกว่านั้นถ้ามีเงินออมมากพอ จะไม่มีปัญหาในการดำรงชีวิตเมื่อมีอายุมากขึ้น เนื่องจากเงินออมที่มีอยู่จะเป็นเครื่องจักรผลิตรายได้ ทำให้คนกลุ่มนี้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยไม่มีปัญหาทางการเงิน

4) จัดทำแผนการเงิน ซึ่งต้องจัดทำให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางการเงินที่เป็นจริงของตนเอง โดยอาจมีเงื่อนไขและข้อจำกัดที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล และเมื่อจัดทำแผนการเงินเสร็จ จะต้องนำแผนดังกล่าวไปปฏิบัติจริง โดยมีแนวทางดังนี้

4.1) การตัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออก เพื่อลดภาระการจ่ายเงินออกจากครอบครัว เช่น รายจ่ายเกี่ยวกับการพนัน สิ่งเสพติด เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สินค้าฟุ่มเฟือย เป็นต้น

4.2) การลดรายจ่ายที่จำเป็น เพื่อสร้างนิสัยการประหยัด อดออม การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดอย่างคุ้มค่า เช่น การปลูกผัก ผลไม้ไว้รับประทานเอง เพื่อช่วยลดค่าอาหาร และค่าเดินทางไปตลาด ลดการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงแล้วหันมาออกกำลังกายโดยการปั่นจักรยานหรือการเดิน หรือการวิ่งแทนการขับรถจักรยานยนต์ หรือรถยนต์ เป็นต้น

4.3) การเพิ่มรายรับ โดยการหารายได้เสริม นอกเวลาทำงานปกติ เช่น การใช้เวลารับจ้างทั่วไป การทำขนมขาย การปลูกผัก หรือเลี้ยงสัตว์ไว้ขาย เป็นต้น

4.4) การลงทุนเพื่อต่อยอดเงินออมให้เพิ่มขึ้น เช่น ลงทุนในพันธบัตร หุ้นสามัญ หุ้นกู้ กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (Retirement Mutual Fund : RMF) กองทุนรวมหุ้นระยะยาว (Long Term Equity Fund : LTF) เป็นต้น

5) นำแผนทางการเงินที่จัดทำแล้วไปปฏิบัติตามแผนที่ได้เขียนไว้ ว่าต้องปฏิบัติอะไรบ้างในกรอบเวลาใด เช่น ต้องหารายได้เสริมเป็นจำนวนเงินเท่าใด ในช่วงเวลาใด ต้องนำเงินไปลงทุนในทางเลือกที่กำหนดไว้ตามแผนการเงินที่วางไว้

6) ติดตามและกำกับให้เป็นไปตามแผนการเงินที่กำหนดไว้ หลังจากที่ได้ปฏิบัติไปตามแผนการเงินที่กำหนดได้ระยะหนึ่งแล้ว ต้องทำการทบทวนและปรับปรุงแผนการเงินที่กำหนดไว้ให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน เพื่อให้สามารถปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินที่กำหนดไว้

การวางแผนการเงินส่วนบุคคลที่ดี บุคคลจะต้องมีข้อมูลทางการเงินของตนเอง และนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์และประเมินฐานะทางการเงิน เพื่อใช้ในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลได้ ดังนั้น ข้อมูลทางการเงินจึงต้องมีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่าย สินทรัพย์ หนี้สิน และส่วนของเจ้าของของบุคคล ซึ่งเครื่องมือที่ช่วยรวบรวมข้อมูลทางการเงินเพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลคือ การทำบัญชีครัวเรือน

การทำบัญชีครัวเรือน (Home Accounting)

การทำบัญชีครัวเรือนเป็นการจดบันทึกรายรับและรายจ่ายประจำวัน รวมทั้งหนี้สินของครัวเรือน ดังนั้นการทำบัญชีครัวเรือนจึงมีความสำคัญ ดังนี้ (รัฐนันท์ พงศ์วิวิธรร และนิศรา จันท์เจริญสุข, 2556)

1) ทำให้ทราบจำนวนรายรับ รายจ่าย และหนี้สินของครัวเรือน รายรับเป็นเงินหรือของมีค่าที่ครัวเรือนได้รับการประกอบอาชีพหรือผลตอบแทนที่ได้รับจากการแลกเปลี่ยน เช่น เงินเดือน ดอกเบี้ยรับจากเงินฝากธนาคาร รายได้จากการลงทุน เป็นต้น รายจ่ายเป็นเงินหรือของมีค่าที่จ่ายไปเพื่อให้ได้สิ่งของหรือบริการ เช่น ค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า ค่าอาหาร เป็นต้น ส่วนหนี้สินเป็นเงินหรือสิ่งของที่มีค่าซึ่งได้รับจากแหล่งภายนอก โดยมีภาระที่ต้องชดใช้คืนในอนาคต เช่น การกู้ยืมเงินจากธนาคาร การกู้ยืมเงินจากญาติหรือคนรู้จัก การรับเงินช่วยเหลือต่างๆ ที่ต้องชดใช้คืนภายในระยะเวลาที่กำหนด การซื้อสินค้าเป็นเงินผ่อน การเช่าซื้อและการซื้อทรัพย์สินเป็นเงินเชื่อ เป็นต้น

2) ทำให้ทราบจำนวนเงินคงเหลือของครัวเรือนในแต่ละวัน และสามารถนำเงินคงเหลือไปใช้ในการวางแผนการเงินเพื่อให้เกิดรายได้เพิ่มเติม

3) นำข้อมูลมาใช้ในการบริหารจัดการการเงิน เพื่อจัดลำดับความสำคัญของรายจ่าย และวางแผนการใช้จ่ายว่ารายจ่ายใดมีความจำเป็น รายจ่ายใดไม่มีความจำเป็นซึ่งสามารถตัดออกได้ บัญชีครัวเรือนสามารถจัดทำได้หลายรูปแบบ แต่อย่างน้อยต้องมีการจัดบันทึกข้อมูลรายรับและรายจ่าย ส่วนใหญ่จะจัดทำเป็นตารางจำนวน 5 ช่อง ประกอบด้วย (นภาพร, 2550)

ช่องแรก คือวันเดือนปีเพื่อบันทึกวันที่เกิดรายการ

ช่องที่สอง คือรายการ เพื่อบันทึกเหตุการณ์ทางการเงินที่เกิดขึ้น

ช่องที่สาม คือรายรับ เพื่อบันทึกจำนวนเงินที่ได้รับ

ช่องที่สี่ คือรายจ่าย เพื่อบันทึกจำนวนเงินที่จ่ายออกไป และ

ช่องสุดท้าย คือยอดเงินสดคงเหลือ เป็นช่องสรุปยอดเงินสดคงเหลือโดยพิจารณาจากรายรับหักรายจ่ายในแต่ละวัน

ผู้บันทึบบัญชีครัวเรือนต้องบันทึกเป็นประจำทุกวัน และรายการต่างๆ ที่นำมาบันทึกต้องบันทึกในรูปของตัวเงิน ดังนั้นการทำบัญชีครัวเรือนต้องปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ โดยมีแบบฟอร์มที่สามารถจัดทำขึ้นเองได้ในสมุดหรือกระดาษเหลือใช้ ดังแสดงตัวอย่างไว้ตามรูปที่ 1

รายการ	รายรับ			รายจ่าย						เงินสด คงเหลือ (บาท)	
	ระบุ	ระบุ	ระบุ	ค่าใช้จ่าย ใน ครัวเรือน		ค่าใช้จ่าย ในการ ประกอบ อาชีพ		ค่าใช้จ่าย ทั่วไป			
				ระบุ	ระบุ	ระบุ	ระบุ	ระบุ	ระบุ		
รวม											

รูปที่ 1 ตัวอย่างแบบฟอร์มบัญชีครัวเรือน

(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชและองค์การภาคี, 2556)

หลังจากบันทึกรายรับรายจ่ายแล้ว กษาขอมูล เพื่อดูรายได เช่นซอคอนโดมีเนียมเพื่อให้ผู้อื่นเช่าซื้อ มาสรุปเป็นตารางสำหรับการทำบัญชีสินทรัพย์และ พันธบัตรรัฐบาล เป็นต้น และ 3) สินทรัพย์ส่วนตัว หมายถึงสินทรัพย์ที่มีอายุการใช้งานมากกว่า 1 ปี หนี้สินส่วนบุคคล ในการจัดทำบัญชีสินทรัพย์ส่วนบุคคล สามารถแบ่งสินทรัพย์ออกเป็น 1) สินทรัพย์ ไร้เพื่อใช้ส่วนตัว ไม่ได้ถือไว้เพื่อหารายได้ เช่น บ้านที่ สภาพคล่อง หมายถึงสินทรัพย์ในรูปของเงินสด และ ตนเองใช้อยู่อาศัย รถยนต์ส่วนตัว เป็นต้น สำหรับ สินทรัพย์อื่นที่มีสภาพใกล้เคียงเงินสด แต่สามารถ หนี้สินส่วนบุคคล แบ่งออกเป็น 1) หนี้สินระยะสั้น เป็น เปลี่ยน เป็นเงินสดได้ง่ายภายใน 1 ปี โดยไม่ลดมูลค่า หนี้สินซึ่งมีระยะเวลาการชำระคืนภายใน 1 ปี เช่น เช่น เงินฝากกระแสรายวัน เงินฝากออมทรัพย์ และ ค่าซื้อสินค้าเป็นเงินเชื่อ ค่าสาธารณูปโภคค้างจ่าย เป็นต้น และ 2) หนี้สินระยะยาว เป็นหนี้สินซึ่งมี เงินลงทุนระยะสั้นอื่นๆ บุคคลจำเป็นต้องมี สินทรัพย์ ระยะเวลา การชำระคืนเกิน 1 ปี เช่น ค่าผ่อนรถยนต์ สภาพคล่องให้เพียงพอต่อ การใช้จ่ายประจำวัน เพื่อ ค่าผ่อนบ้าน เป็นต้น (เซวลิย์ พงศ์ผาติโรจน์ และ จะได้ไม่เกิดปัญหาเงินขาดมือ 2) สินทรัพย์เพื่อการลงทุน หมายถึงสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ที่ถือไว้ วรศักดิ์ ทุมมานนท์, 2552)

วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน

ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓ (กรกฎาคม - กันยายน) ๒๕๕๙

ข้อควรระวังในการทำบัญชีครัวเรือน คือ การลืมบันทึกบัญชี ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการบันทึกและส่งผลให้ไม่ยากบันทึก ผู้จัดทำเข้าใจผิดในรายการบัญชี ไม่เข้าใจรายการที่เป็นรายรับ จึงไม่ได้บันทึกบัญชี เช่น ลูกส่งเงินมาให้พ่อแม่สำหรับใช้จ่ายทุกวันสิ้นเดือน แต่พ่อแม่ไม่ได้บันทึกบัญชีรายรับเนื่องจากเข้าใจว่าเงินที่ได้รับมานั้นไม่ได้เกิดจากการประกอบอาชีพของตนเองหรือเข้าใจผิดรายการหนี้สินแต่บันทึกว่าเป็นรายรับ ทำให้ไม่ได้เก็บเงินไว้สำหรับจ่ายชำระหนี้ในอนาคต เช่น ยืมเงินจากเพื่อนบ้านมาใช้จ่ายภายในครอบครัว ถึงแม้จะได้รับเงินมาแต่รายการดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นรายรับเนื่องจากตนเองมีภาระผูกพันที่ต้องชดใช้ในในอนาคต ซึ่งอาจต้องชดใช้เงินต้นพร้อมด้วยดอกเบี้ยจากสาเหตุ ดังกล่าวอาจทำให้ครอบครัววางแผนการใช้จ่ายเงินผิดพลาด

ส่วนข้อผิดพลาดอีกประการหนึ่ง คือ การเขียนชื่อรายการผิด การบันทึกตัวเลขผิด การบวกหรือการลบจำนวนเงินผิดอาจเกิดจากการลืมจดบันทึกรายการบัญชี หรือบันทึกรายการซ้ำๆ กันหลายรายการ ปัญหาดังกล่าวแก้ไขโดยการคำนวณจำนวนเงินกระทบยอดเงินคงเหลือในบัญชีกับยอดเงินฝากธนาคารที่ครอบครัวมีอยู่จริง หรือยอดเงินที่เก็บไว้สำหรับใช้จ่ายจริง หากพบว่ายอดเงินคงเหลือในบัญชีเท่ากับยอดเงินคงเหลือในบัญชีเงินฝากธนาคาร แสดงว่าการจัดทำบัญชีถูกต้อง แต่หากกระทบยอดแล้วยอดเงินทั้งสองไม่เท่ากันอาจเกิดจากการบันทึกบัญชีผิดพลาด หรือเงินสดของครอบครัวสูญหาย

สรุปได้ว่าการทำบัญชีครัวเรือนเป็นเครื่องมือที่สำคัญและจำเป็นมากสำหรับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน เพราะเป็นแหล่งข้อมูลสารสนเทศที่จะนำมาวิเคราะห์สถานะทางการเงินของแต่ละบุคคลเพื่อใช้ในการวางแผนการเงิน ดังนั้นการทำบัญชีครัวเรือนต้องบันทึกรายการทางบัญชีให้ครบถ้วนและถูกต้องซึ่งจะทำให้ผู้ทำบัญชีสามารถนำข้อมูลสารสนเทศที่ได้จากการทำบัญชี

อันประกอบไปด้วย รายรับ รายจ่าย สินทรัพย์ หนี้สิน และส่วนของผู้เจ้าของ มาใช้ในการวางแผนการเงินได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น

แนวทางในการนำข้อมูลสารสนเทศจากการทำบัญชีครัวเรือนมาใช้ในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

การทำบัญชีครัวเรือนเป็นการจดบันทึกรายรับรายจ่ายประจำวันของครัวเรือน ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลสารสนเทศทางการเงินของบุคคลที่เป็นประโยชน์และสามารถนำมาใช้ในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล ทำให้เกิดการออม การใช้จ่ายเงินอย่างประหยัดคุ้มค่า รวมทั้งสามารถนำเงินไปลงทุนเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ในอนาคต โดยสามารถกำหนดแนวทางการนำข้อมูลสารสนเทศจากการทำบัญชีครัวเรือนมาใช้ในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลโดยสามารถแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้ (Joehnk and Gitman, 2008)

1. การวางแผนเกี่ยวกับเงินสดและสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่อง

สินทรัพย์ที่มีสภาพคล่อง คือ สินทรัพย์ในรูปของเงินสด และสินทรัพย์อื่นที่ไม่ใช่เงินสดแต่มีสภาพใกล้เคียงเงินสดซึ่งสามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ง่ายโดยไม่ลดมูลค่าหรืออาจลดมูลค่าในปริมาณน้อย ซึ่งสินทรัพย์เหล่านี้จะได้ข้อมูลจากการทำบัญชีครัวเรือนแล้วนำมาสรุปเป็นงบแสดงฐานะการเงินส่วนบุคคล ซึ่งเราจะพิจารณารายการเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด ได้แก่ เงินฝากกระแสรายวัน เงินฝากออมทรัพย์ ตลอดจนเงินลงทุนระยะสั้นอื่นๆ โดยบุคคลจำเป็นต้องมีสินทรัพย์สภาพคล่องให้เพียงพอต่อการใช้จ่ายประจำวัน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเงินขาดมือ ดังนั้นทุกครัวเรือนต้องมีเงินสดสำรองไว้จำนวนหนึ่ง โดยเงินสดสำรองจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด ถ้าถือไว้ในมือ ดังนั้นจึงควรบริหารเงินสดสำรองให้เพิ่มมูลค่าขึ้น โดยนำไปฝากธนาคาร หรือซื้อตราสารระยะสั้นต่างๆ ที่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ง่ายเมื่อมีความจำเป็นต้องใช้จ่ายเงินกะทันหัน

2. การวางแผนเกี่ยวกับเครดิตส่วนบุคคล

เครดิต คือ สินเชื่อประเภทหนึ่งซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นสินเชื่อระยะสั้นที่ผู้ขายหรือสถาบันการเงินได้ให้กับผู้บริโภค เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลมีเงินจำนวนหนึ่งไปใช้จ่ายตามความจำเป็นหรือซื้อสินค้าและบริการตามความต้องการได้มากกว่าจำนวนเงินซึ่งบุคคลมีอยู่ในขณะนั้น โดยคนทั่วไปมักคิดว่าการใช้เครดิตจะมีประโยชน์ขณะเมื่อบุคคลมีปัญหาเงินขาดมือเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้วการใช้เครดิตยังเป็นการช่วยเสริมสร้างความคล่องตัวทางการเงินของบุคคล นอกจากนี้การใช้เครดิตที่ปราศจากการไตร่ตรองที่ดี จะทำให้เกิดปัญหาการใช้เงินเกินตัว เกิดภาวะเงินเฟ้อ รวมถึงต้นทุนการใช้เครดิตที่สิ่งซื้อสินค้าด้วย บุคคลสามารถพิจารณาข้อมูลค่าใช้จ่ายได้จากการบันทึกบัญชีครัวเรือน แล้วนำมาวิเคราะห์ว่าค่าใช้จ่ายใดสามารถใช้เครดิตส่วนบุคคลเพื่อลดภาระในการซื้อสินค้าและบริการ ซึ่งไม่คิดอัตราดอกเบี้ยหรืออัตราดอกเบี้ยศูนย์เปอร์เซ็นต์ และต้องมีวินัยในการผ่อนชำระหนี้ให้ครบถ้วนตามจำนวนที่ต้องผ่อนชำระ รวมทั้งชำระหนี้ให้ตรงเวลา เพื่อไม่ก่อให้เกิดหนี้สินจากดอกเบี้ยที่ชำระค่าสินค้าล่าช้า ซึ่งคิดในอัตราที่สูงมาก

3. การวางแผนเกี่ยวกับการประกันชีวิตและสุขภาพ

การประกันชีวิต เกิดจากแนวความคิดที่ว่าชีวิตมนุษย์เป็นสิ่งมีค่า แต่ขณะเดียวกันอันตรายจากภัยต่างๆ ย่อมมีโอกาสเกิดขึ้นกับชีวิตและทรัพย์สินได้ตลอดเวลา ซึ่งทำให้เกิดความสูญเสียแก่ตนเองและครอบครัว โดยการที่บุคคลทั้งหลายตกอยู่ภายใต้ภัยอันตรายเดียวกัน ต่างก็ร่วมกันสะสมเงินไปฝากไว้กับบริษัทประกันชีวิต ซึ่งบริษัทจะนำความสูญเสียของแต่ละคนไปเฉลี่ยให้บุคคลอื่นโดยอาศัยกฎด้วยจำนวนมาก (Law of Large Number) โดยนอกจากการคุ้มครองชีวิตแล้ว การประกันชีวิตยังให้ประโยชน์

ทางการเงิน (Financial Benefit) เช่น เป็นแหล่งเงินออม เป็นการลงทุนที่ก่อให้เกิดดอกผล รวมถึงช่วยในการลดหย่อนภาษี การประกันสุขภาพ เป็นการช่วยลดความเสี่ยงด้านสุขภาพ กล่าวคือ คนส่วนใหญ่ย่อมมีโอกาสที่จะสูญเสียทรัพย์สินหรือรายได้จากความเจ็บไข้ได้ป่วยทุพพลภาพ ซึ่งมาจากหลายสาเหตุ ทั้งทางกรรมพันธุ์ การประสบอุบัติเหตุ หรือถูกทำร้ายจากบุคคลอื่น สิ่งเหล่านี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาและอาจต้องเสียรายได้ไปเนื่องจากไม่สามารถทำงานได้ อีกทั้งทรัพย์สินที่เคยหามาได้และเก็บออมไว้อาจลดน้อยลงจนหมดไป ดังนั้น บุคคลสามารถหาทางป้องกันแก้ไขทำให้ความเดือดร้อนลดลงไปได้ด้วยการทำประกันชีวิตและประกันสุขภาพ

4. การวางแผนเกี่ยวกับการลงทุนของบุคคล

การลงทุนทางการเงินของบุคคล หมายถึง การที่ผู้ลงทุนนำเงินที่มีอยู่ไปดำเนินการเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ และได้รับผลตอบแทนกลับคืนมาในช่วงระยะเวลาหนึ่ง โดยการลงทุนสามารถแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ การลงทุนในสินทรัพย์ที่มีตัวตน (Tangible Assets) และสินทรัพย์ไม่มีตัวตน (Intangible Assets) ซึ่งการลงทุนโดยทั่วไปมักทำผ่านกลไกของตลาดการเงิน (Financial Market) วัตถุประสงค์ของการลงทุนทางการเงิน เพื่อจะได้รับผลตอบแทนจากการลงทุน ในรูปของดอกเบี้ย (Interest) เงินปันผล (Dividend) กำไรจากการซื้อขายหุ้น (Capital Gain) และสิทธิพิเศษอื่นๆ กล่าวโดยสรุปคือ มุ่งผลตอบแทนจากการใช้ทุนในรูปของผลตอบแทนทางการเงิน (Monetary Return)

5. การวางแผนการเงินสำหรับการเกษียณ

การเกษียณเป็นภาวะที่บุคคลถอนตัวเองออกจากงานประจำที่ทำอยู่ ซึ่งโดยทั่วไปจะเริ่มมาตั้งแต่เมื่อบุคคลมีอายุระหว่าง 55 ปี ถึง 60 ปี หรือมากกว่า การเกษียณ เป็นการสิ้นสุดวาระของการทำงานที่เคยให้

วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน

ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓ (กรกฎาคม - กันยายน) ๒๕๕๙

ให้ผลประโยชน์แก่บุคคลนั้น โดยการกำหนดอายุที่จะเกษียณของบุคคลต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอาชีพและระเบียบข้อบังคับของแต่ละหน่วยงาน ซึ่งเป็นภาวะที่ทุกคนจะต้องประสบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นจึงต้องมีการวางแผนเพื่อเตรียมพร้อมที่จะเผชิญปัญหาทางการเงินหรือปัญหาทางจิตใจ ดังนั้นเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนการเกษียณ บุคคลจึงจำเป็นต้องมีการวางแผนการเงินต่างๆ ซึ่งประกอบไปด้วย แหล่งที่มาของรายได้เมื่อเกษียณ การออมเพื่อการเกษียณ และการประมาณฐานะทางการเงินเมื่อเกษียณ

ตัวอย่างการประมาณจำนวนเงินที่ต้องการและจำนวนเงินที่ต้องสะสมหลังจากเกษียณ ในที่นี้สมมติว่าครอบครัวนายสมชายซึ่งเป็นพนักงานบริษัทและภรรยาเป็นข้าราชการ ทั้งสองมีอายุ 30 ปี และมีบุตร 2 คน อายุ 3 ขวบ และ 1 ขวบ รายได้ของทั้งสองคนรวมกันประมาณ 500,000 บาทต่อปี โดยมีค่าใช้จ่ายประมาณ 400,000 บาทต่อปี และทั้งสองจะเกษียณเมื่ออายุ 60 ปี โดยประมาณการค่าใช้จ่ายหลังเกษียณไว้ที่ 70% ของค่าใช้จ่ายปัจจุบัน ซึ่งสามารถประมาณการจำนวนเงินที่ต้องการตอนเกษียณได้ โดยมีขั้นตอนการคำนวณดังนี้ ([https://www.ncb.co.th/PDF/ Financial% 2065-88.pdf](https://www.ncb.co.th/PDF/Financial%2065-88.pdf))

ขั้นตอนที่ 1 การประมาณค่าใช้จ่ายต่อปี

1. ประมาณจำนวนปีที่ทำงานก่อนเกษียณ	30 ปี
2. ค่าใช้จ่ายประจำปี	400,000
3. ประมาณค่าใช้จ่ายหลังเกษียณ (400,000 x 70%)	280,000

ขั้นตอนที่ 2 การประมาณรายได้ตอนเกษียณต่อปี

4. เงินบำนาญ	120,000
5. เงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ	100,000
6. เงินจากแหล่งอื่นๆ	50,000
7. รวมรายได้ต่อปี	270,000
8. จำนวนเงินที่ขาดและต้องหามาเพิ่มต่อปี (3-7)	10,000

ขั้นตอนที่ 3 การนำอัตราเงินเฟ้อมาปรับ

9. ประมาณค่าอัตราเงินเฟ้อระยะเวลาจากปัจจุบันถึงตอนเกษียณ	3%
10. ตัวคูณ (Inflation Factor) ของอัตราเงินเฟ้อ 3% ระยะเวลา 30 ปีก่อนเกษียณ	2.42
11. จำนวนเงินที่ต้องหาเพิ่มต่อปีและปรับด้วยอัตราเงินเฟ้อ (8 x 10)	24,200

ขั้นตอนที่ 4 การคำนวณหาจำนวนเงินก้อนที่ต้องการเพื่อที่จะสร้างรายได้ต่อปีหลังเกษียณให้เท่ากับจำนวนเงินที่ต้องหาเพิ่ม (11)

12. ประมาณผลตอบแทนจากการลงทุนของช่วงเวลาล้างเกษียณ	5%
13. จำนวนเงินก้อนที่ต้องการขามเกษียณ (11 หาร 12)	484,000
ขั้นตอนที่ 5 การคำนวณหาจำนวนเงินที่ต้องออมรายปีเพื่อที่จะได้เงินก้อน (13)	
14. ประมาณผลตอบแทนจากการลงทุนของช่วงเกษียณ	5%
15. Future Value of Annuity Factor ที่อัตราดอกเบี้ย 5% ในระยะเวลา 30 ปี	66.438
16. จำนวนเงินออมที่จะต้องเก็บสะสมไว้ในแต่ละปี (13 หาร 15)	7,285

บทสรุป

การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลที่ดีนั้น บุคคลจะต้องมีข้อมูลทางการเงินของตนเอง และนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์และประเมินฐานะทางการเงิน เพื่อใช้ในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลได้ ซึ่งเครื่องมือที่จะช่วยให้บุคคลได้ข้อมูลทางการเงินเหล่านี้มาใช้ในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลได้ก็คือการทำบัญชีครัวเรือน ซึ่งหากทุกคนมีการวางแผนทางการเงินที่ดี ทั้งการวางแผนเกี่ยวกับเงินสดและ

สินทรัพย์ที่มีสภาพคล่อง การวางแผนเกี่ยวกับเครดิตส่วนบุคคล การวางแผนเกี่ยวกับการประกันชีวิตและสุขภาพ การวางแผนเกี่ยวกับการลงทุนของบุคคล และการวางแผนการเงินสำหรับการปลดเกษียณ จะช่วยให้ช่วยลดความเสี่ยงที่เกิดจากค่าใช้จ่ายที่ไม่คาดฝันเพื่อสร้างความมั่นคง ความมั่งคั่ง รวมทั้งแก้ไขปัญหาหนี้สินครัวเรือนที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องของครัวเรือน

บรรณานุกรม

- กระปุกดอทคอม. (2559). ทอการคำเผย หนี้ครัวเรือนคนไทยพุ่งสูงสุดเป็นประวัติการณ์ ชำระหนี้น้อยลง. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ วันที่ 9 มิถุนายน 2559, จาก <http://money.kapook.com/view128400.html>.
- คม ชัด ลึก. (2559). หนี้ครัวเรือนไทยพุ่งสวนเงินออมห่วงสินเชื่อบุคคล. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ วันที่ 9 มิถุนายน 2559, จาก <http://www.komchadluek.net/detail/20150305/202439.html>.
- ชาญชัย ตั้งชู . สถานการณ์ทางการเงินของคน และแนวทางการแก้ไขปัญหา. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ วันที่ 4 มิถุนายน 2559, จาก www.codfa.org/private_folder/situation-money.doc.
- ธนาคารเกียรตินาคิน. (2559). การบริหารการเงินส่วนบุคคล. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ วันที่ 7 มิถุนายน 2559, จาก <http://www.kiatnakin.co.th/knowledgedetail.php?id=17>.
- ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร. (2557). การจัดการการเงินครัวเรือนเพื่อสุขภาพการเงินชุมชน. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ วันที่ 7 มิถุนายน 2559, จาก <http://www.baac.or.th/km/wp-content/uploads/2015/01/A1-04-09-57-2.pdf>.

- นภาพร ลิขิตวงศ์ขจร. (2550). "บัญชีครัวเรือน: เครื่องมือสู่เศรษฐกิจพอเพียง". วารสารศูนย์บริการวิชาการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 15 (3) : 25 -29.
- ภัทรา เรื่องสินัญญา. (2555). "บัญชีครัวเรือน เรื่อง ใกล้ตัวที่ถูกลืมมองข้าม". วารสารวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 7 (1) : 20-28.
- ภัทราจิตร แสงสว่าง และศิริรัตน์ เจนศิริศักดิ์. (2558). ความสัมฤทธิ์ผลของการบริการวิชาการกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต กรณีการทำบัญชีครัวเรือน บ้านนาเรือน้อย ตำบลนาเรือง อำเภอนาเยีย จังหวัดอุบลราชธานี. วารสารการประชุมมหาดไทยวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 6 มหาวิทยาลัยมหาดไทย.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชและองค์การภาคี. (2556). สมุดบันทึกรายรับ-รายจ่ายครัวเรือน. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ วันที่ 8 มิถุนายน 2559, จาก <http://www.govesite.com/uploads/201312181854364ac0yKN/store/20131219212148fAXw97a.pdf>.
- รัฐนันท์ พงศ์วิริทธิ์ร และนิศรา จันทรเจริญสุข. (2556). "การจัดทำบัญชีครัวเรือนแบบมีส่วนร่วม เพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน". วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น. 7 (1) : 23 - 36.
- วิไลฐู ตันติสุนทร. (2559). รั้วบ้าน การวางแผนการเงิน. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ วันที่ 9 มิถุนายน 2559, จาก <https://www.ncb.co.th/PDF/Financial%2065-88.pdf>.
- ศุภโชคทิพย์ แก้วทอง และสมบุญรณ์ เจริญจิระตระกูล. (2551). การประเมินผลการจัดบันทึกบัญชีครัวเรือนเพื่อลดปัญหาหนี้สินของเกษตรกรในเขตตำบลยุโป อำเภอมือง จังหวัดยะลา. หลักสูตรปริญญาโท สาขาการจัดการธุรกิจเกษตร คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สถาบันพัฒนาความรู้ตลาดทุน ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. (2552). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ การวางแผนทางการเงิน. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2559, จาก http://www.set.or.th/yfs/main/download/YFS2016_YFSCamp_Reading_FinancialPlanning.pdf
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2558). หนี้สินครัวเรือน : ผลกระทบระดับประเทศ. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ วันที่ 4 มิถุนายน 2559, จาก http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/citizen/news/news_58.jsp.
- Lawrence J. Gitman and Michael D. Joehnk. (2008). *Personal Financial Planning*. 13th edition. USA. : Nelson Education Ltd.

